

ชื่อวิทยานิพนธ์

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงสนับสนุนทางสังคม ปัจจัยบางประการ
กับความเหนื่อยล้าของผู้ดูแลผู้ป่วยบาดเจ็บศีรษะในระยะพักฟื้น

ชื่อผู้เขียน

นางกัญญารัตน์ ผึ้งบรรหาร

พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์และ
ศัลยศาสตร์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ :

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พวงพยอม การกัญญา	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ฉวีวรรณ ธงชัย	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ สมบัติ ไชยวัฒน์	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทศนา มหานุกุล	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ยุภาพร เม่งอำพัน	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเหนื่อยล้าของผู้ดูแลผู้ป่วยบาดเจ็บศีรษะในระยะพักฟื้น ความสัมพันธ์ระหว่างแรงสนับสนุนทางสังคม ปัจจัยบางประการ ได้แก่ ระยะเวลาที่ดูแลผู้ป่วย จำนวนชั่วโมงที่ดูแลผู้ป่วยต่อวันและระดับความพิการของผู้ป่วยกับความเหนื่อยล้าของผู้ดูแล และหาตัวทำนายความเหนื่อยล้าของผู้ดูแล กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นผู้ที่ดูแลผู้ป่วย ซึ่งพาผู้ป่วยมาติดตามการรักษาที่คลินิกศัลยกรรมประสาท แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนกรกฎาคม 2539 จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดแรงสนับสนุนทางสังคมซึ่งสายพิน เกษมกิจวัฒนา (2536) ดัดแปลงมาใช้ในผู้ดูแลและหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้เท่ากับ .91 แบบประเมินระดับความพิการของผู้ป่วยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบวัดความเหนื่อยล้า

ของผู้ดูแล ที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดความเหนื่อยล้าของไปเปอร์ (Piper, 1986) หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ และนำแบบประเมินระดับความพิการของผู้ป่วยไปหาค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตได้เท่ากับ 1.0 และแบบวัดความเหนื่อยล้านำไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้เท่ากับ .87

การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง นำมาแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน เลือกตัวทำนายความเหนื่อยล้า โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ผู้ดูแลผู้ป่วยบาดเจ็บศีรษะในระยะพักฟื้น มีความเหนื่อยล้าโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาความเหนื่อยล้าเป็นรายด้านพบว่า ความเหนื่อยล้าด้านพฤติกรรม ด้านร่างกาย และด้านจิตใจอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความเหนื่อยล้าด้านสติปัญญาและความนึกคิดอยู่ในระดับเล็กน้อย

2. แรงสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางลบ กับความเหนื่อยล้าของผู้ดูแลผู้ป่วยบาดเจ็บศีรษะในระยะพักฟื้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = -.5055$)

3. จำนวนชั่วโมงที่ดูแลผู้ป่วยต่อวันและระดับความพิการของผู้ป่วย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเหนื่อยล้าของผู้ดูแลผู้ป่วยบาดเจ็บศีรษะในระยะพักฟื้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = .7042, .8033$ ตามลำดับ)

4. ระยะเวลาที่ดูแลผู้ป่วยไม่มีความสัมพันธ์ กับความเหนื่อยล้าของผู้ดูแลผู้ป่วยบาดเจ็บศีรษะในระยะพักฟื้น

5. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่าระดับความพิการของผู้ป่วยและแรงสนับสนุนทางสังคมสามารถทำนายความเหนื่อยล้าได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001